

ma

Piesne vytvorené nie človekom

Je možné nimi vzdať chválu Bohu?

Jeho ranami sme uzdravení...

Či je to naozaj tak?

Zohne svoju hlavu

„Slniečnik celý život obracia hlavu za slnkom. Tak rastie a zmáha sa a keď donesie ovocie, zohne svoju hlavu. Akoby hovorilo svojmu hospodárovi: Vezmi si ma, vezmi moje ovocie.“

Podobne aj pšenica a iné užitočné plodiny, kým rastú, rastú nahor, ale keď dozrejú padnú pod ťarchou svojho ovocia a zohýnjajú sa.

Jedine sa kúkol' nikdy nezohne. Jeho „ovocie“ nemá závaž. Niektorí ľudia sú mu podobní a nechcú sa zohnúť, lebo sa chcú ukázať a chcú byť viditeľní. Je v tom pýcha, a nieto v nich žiadne užitočné ovocie.

Známy nám je príklad Jána Krstiteľa a mali by sme sa od neho prizerať. Síce bol pomenovaný najväčším prorokom a mal mnoho učeníkov a tisíce nasledovníkov, keď prišiel Mesiáš, Ján sa „zohol“ a povedal: „*On musí rásť a ja sa menšiť.*“ (Ján 3:30)

poznámky z kázne

„Nestačila som.“ „Jednoducho som nemala dost času.“ „Už toľkokrát som to chcela urobiť, ale neviem si nájsť čas.“ Jestvuje niekto, komu toto nie je známe?

V dnešnej dobe sa čas stal významnejším zdrojom než čokoľvek iné. A predsa ľudia nikdy neboli takí nešikovní správcovia času ako dnes. Máme tak mnoho možností, čo robiť v čase, ktorý máme k dispozícii. Predstavme si čas ako fyzický zdroj. Prirovnajme ho napríklad k peniazom. Každý dostane rovnakú sumu na rovnaké obdobie, napríklad na jeden mesiac.

Viem si rozvrhnúť čas tak, aby mi ho do konca mesiaca zostalo dost na všetko, čo musím urobiť? A čo z toho naozaj musím urobiť? O tom rozhodujú moje priority. Odložím si niečo aj do „rezervy“? Čo sa stane, ak nemám „rezervu“ a prídu nečakané okolnosti či prekážky? Čas si na rozdiel od peňazí nemôžeme od nikoho požičať. Čo sa stane, keď ma Boh povolá robiť niečo, čomu som sa pôvodne neplánovala venovať?

Odkiaľ potom „vytvorím“ čas? Jednoducho to odmietnem, lebo sa mi to nezmesť do rozvrhu? Iba tentoraz. Nabudúce to bude inak. Bude? Naplánujem si na ďalší mesiac a budem viac pracovať pre Pána, vyhradím si viac času na duchovné veci. Avšak príde niečo telesné, čo musím urobiť, lebo od toho závisia vážne životné okolnosti... Čo z toho obetujem a na čo si čas ponechám? Opäť tu rozhodnú moje priority.

Načrtli sme túto myšlienku iba povrchno. Prajem si, vážení čitatelia, aby ste sa nad týmito a inými závažnými vecami zamýšľali pri listovaní stránkami tohto časopisu a aby vás to viedlo bližšie k Bohu. Lebo ako Kazateľ 3:14 hovorí: „Spoznal som, že všetko, čo Boh koná, trvá naveky. Nemožno k tomu nič pridať ani z toho nemožno ubrať, Boh tak urobil, aby sa ho ľudia báli.“

Jana Záhorcová
Zodpovedná redaktorka

Kresťanský časopis „Manna“ je štvrtročník a je dostupný zdarma, financuje sa dobrovoľnými príspevkami. Obsahuje články, svedectvá, reportáže a oznamy.

Vydáva: „Manna“
Združenie pre propagáciu kresťanských hodnôt.
Vychádza štyri razy do roka, a to v marci, júni, septembri a decembri.

Adresa redakcie:
Manna, Radnička 23,
21472 Kulpín, Srbsko.
E-mail: casopis.manna@gmail.com

Bankový účet: 160-930303-51
Banca Intesa a.d.

Zodpovedná redaktorka:
Jana Záhorcová
Dizajn:
Alen Kačanský

Jazyková korektúra:
Anna Pintírová

Technickí redaktori:
Tatiana Valová,
Sára Červeniová,
Filip Anđelić

Distribúcia pre Srbsko:
Dejan Lakatoš
0631471048
dejan.lakatos02@gmail.com

Prešlo jazykovou korektúrou.
Priprava a tlač: Širkaprint-Padina.
Jún 2026.
www.manna.org.rs

časopis

PEROM KAZATEĽA

- 4 To nie je fér
- 5 Ako dieťa
- 6 Tri hlasy

SVEDECTVÁ

- 9 Moja cesta k Bohu
- 12 Jeho ranami sme uzdravení

OSOBNÝ VZRAST

- 14 Osobný vzrast vie byť bolestivý

TÉMA ROKA

- 15 Múdrosť pokory

NA POVZBUDENIE

- 18 Príkaz alebo pozvanie?
- 19 Chránená Bohom
- 20 Získaj svoje mesto

Z HLADISKA PÍSMA

- 22 Piesne utvorené nie človekom

To nie je fér

W Koľkokrát sa ti niečo stalo, možno nejaká nespravodlivosť a ty si si pomyslel: to nie je fér! Koľkokrát sa pozeráš na svet vôkol seba, vidíš nespravodlivosť, nevinní ľudia prežívajú ťažkosti a ty si myslíš: toto nie je fér!

Práve s takouto otázkou sa aj žalmista Azaf trápil, keď písal Žalm 73:

„Ale mne by sa bez mála boly pošinuly nohy, a už len málo chýbalo, a boly by sa klzly moje kroky. Lebo som závidel bláznom vidiac pokoj bezbožných. Lebo nemajú trápenia do svojej smrti, a ich brucho je vytučené. V únavnej práci jako iný smrteľný človek nie sú ani nie sú bití údermi spolu s inými ľuďmi.“ (Žalm 73:2-5)

Azaf vidí bezbožníka, ktorému sa darí, a spravodlivého, ktorý má rôzne trápenia, a hovorí si: „To nie je fér!“

Prečo je to tak?

Veď počas celej histórie sa ľudia usilovali nájsť odpoveď na túto otázku. Rôzni filozofi a múdri ľudia o tom premýšľali, ale akoby sa nemohli dostať k správnej odpovedi. Ako ľudia máme určitý systém hodnôt, podľa ktorého posudzujeme, či je niečo spravodlivé, alebo nie, ako by veci mali byť a čo by malo byť fér.

Práve tento stav a takéto zmýšľanie sú výsledkom padnutej prirodzenosti človeka. V edenskej záhrade prišiel satan a šepkal klamstvá, a človek dospel k záveru, že Boh nie je fér, keď im nedovolil jesť zo stromu poznania dobra a zla. A práve tam nastal pád človeka, keď človek prestal dôverovať Božiemu plánu. To, čo si myslíš, že nie je fér, môže byť práve Boží plán, ktorý sa stáva realitou v tvojom živote. Možno teraz nerozumieš, možno to bolí, ale nezabudni, že tým, ktorí milujú Boha, všetko spolu pôsobí na dobré. Tak hovorí Božie slovo v Liste Rimanom 8:28.

Aj keď je možno pravda, že sa nám stávajú veci, o ktorých si myslíme, že sme si ich nezaslúžili, vedzme jednu vec: Ježiš, dokonalý Boží Syn, zažil najväčšiu nespravodlivosť.

Keď mu položili trňovú korunu na hlavu – to nebolo fér.

Keď ho ponížovali, oplúvali a vysmievali sa mu – to nebolo fér.

Keď mu dali ocot namiesto vody – to nebolo fér.

Nakoniec, keď ho ukrižovali – to nebolo fér.

Všetky tieto veci a ešte viac sme si zaslúžili my. To by bolo spravodlivé, to by bolo fér.

A predsa to všetko mlčky niesol pre nás.

Nestažoval sa, lebo vedel, že je jedinou nádejou pre ľudstvo.

Biblia nespomína slovo fér, ale spomína slovo milosť. Lebo keby Boh konal len podľa toho, čo je fér a spravodlivé, ani jeden z nás by nebol tam, kde je dnes. Len jeho milosť nás drží.

Ladislav Širka

Práve tento stav a takéto zmýšľanie sú výsledkom padnutej prirodzenosti človeka.

Ako dieťa

A Ježiš povedal:

„Ameň vám hovorím: Kto by neprijal kráľovstva Božieho jako dieťa, nevojde nikdy do neho.“

Marek 10:15

Sväté písmo mnohokrát spomína deti ako dar do života, požehnanie pre manželov a radosť z toho, keď deti vyrastajú, pribierajú a nadobúdajú nové schopnosti, až kým nedospeli.

Keď sa Adamovi a Eve narodil tretí syn, dali mu meno Set („náhrada“) a uvedomili si, čo to vlastne znamená. Potom prešla určitá doba, keď sa Setovi narodil syn a nazval ho Enos. Vtedy začali vzývať meno Hospodinovo. (1. Mojžišova 4:25-26)

Neskôr, v dobe patriarchov, sa narodilo ešte mnoho detí, ktoré vo svojej mladosti a dospelosti poslúžili Božiemu plánu. Spomenul by som Mojžiša, ktorý bol krásny nielen pre svojich rodičov, ale aj pre Boha, prorokyňu Deboru, ktorá bola sudkyňou v Izraeli, Samuela („vyproseného od Boha“), ktorý už v detstve poslúchoval pred Hospodinom, ďalej Dávida a Jeremiáša, ktorý bol ešte dieťaťom, keď k nemu zaznelo slovo Hospodinovo...

Teda Biblia pridáva dôležitosť rodeniu detí.

„A Boh ich požehnal a riekol im Boh: Plodte sa a množte sa a naplňte zem...“ (1. Mojžišova 1:28)

Božiemu zámeru sa nemôže nikto vzopriet ani narušiť jeho plán, lebo on je El-Šaddaj, čo znamená „silný, všemohúci Boh“. (1. Mojžišova 17:1) Apoštol Pavol, keď písal list Rimanom v 8. kapitole, verš 19-23 hovorí: *„... túžobné vyhliadanie stvorenstva očakáva zjavenie synov Božích“*. A že stvorenstvo vzdychá a očakáva oslobodenie od porušenia v slobodu slávy detí Božích.

Drahí čitatelia, stali ste sa už deťmi Božími?

Aby sa niekto stal dieťaťom, musí sa najprv narodiť.

A vieme, že pôrod býva sprevádzaný bolesťami.

Ak teda náš fyzický príchod na svet vyvolal pôrodnú bolesť u našej matky, je isté, že aj narodenie detí do Božieho kráľovstva prináša bolesť. Ľuďom sa musí kázať evanjelium, čo vždy prináša protivenstvo a prekážky. Evanjelista Ján hovorí, že: *„Ale všetkým ktorí ho prijali, dal právo a moc stať sa deťmi Božími, tým ktorí veria v jeho meno, ktorí nie z krvi ani z vôle tela ani z vôle muža, ale z Boha sú splodení.“* (Ján 1:12-13) A preto Pán Ježiš povedal Nikodémovi: *„... ak sa niekto nenarodí znova, nemôže vidieť kráľovstvo Božie.“* Prečo mnohí ani dnes nevidia kráľovstvo Božie? Odpoveď je jednoduchá; pretože sa nechcú narodiť znova!

Pán Ježiš nechával prinášať k sebe deti, dotýkal sa ich a žehnal im. Dovoľme, aby sme boli: *„Znova splodení, súc nie z porušiteľného semena, ale z neporušiteľného, živým Slovom Boha a zostávajúcim na veky.“* (1. List Petrov 1:23)

A ešte hovorí Peter deťom Božím: *„Jako priam teraz zrodené nemluvniatka žiadostiví buďte mlieka bezo ľsti, Božieho slova, aby ste ním rástli.“* (1. List Petrov 2:2) Teda slovo Božie nás kŕmi a ním rastieme až do dospelosti. Ale najprv musíme byť deťmi. Amen.

Ján Zima

Slovo Božie nás kŕmi a ním rastieme až do dospelosti. Ale najprv musíme byť deťmi.

Tri hlasy, ktorými Boh vedie človeka

Boh často nevedie človeka hlasom z neba, hromom ani viditeľným zázrakom na začiatku cesty. Veľakrát si predstavujeme Božie vedenie ako niečo dramatické – silný zážitok, jasný hlas. No realita duchovného života je často iná. Boh veľmi rád používa obyčajných ľudí.

Príbeh Naamana nám ukazuje, že Božie vedenie prichádza cez nenápadné hlasy. Nie cez kráľov, nie cez veľké zhromaždenia, ale cez jednoduchých ľudí, ktorí boli ochotní povedať to, čo mali. Tri hlasy a jedno Božie vedenie. Otázka pre nás dnes znie: Neodmietame niekedy Boží hlas len preto, že prichádza cez „obyčajného“ človeka?

1. HLAS – dievčina, ktorá ukázala smer

„Keby len môj pán išiel k prorokovi v Samárii...“
(2. Kráľov 5:2–3)

Táto scéna je silná. Malé, bezmenné dievča – zajatkyňa. Nemá slobodu, nemá autoritu, nemá postavenie. Je ďaleko od domova, slúži v cudzej krajine. A predsa, práve ona je prvým hlasom, ktorý Boh použije. Neuzdravila Naamana. Neurobila zázrak. Nedala riešenie. Len ukázala smer.

To je niečo, čo často podceňujeme. Máme pocit, že ak nemáme odpovede, nemáme čo povedať. Ale Boh nehľadá vždy tých, ktorí majú riešenia. Hľadá tých, ktorí ukážu na Neho. Duchovná pravda je jednoduchá, ale hlboká – niektorí ľudia nie sú povolani urobiť zázrak, ale ukázať smer k Bohu. Príslovia 11:33 hovoria: „Kto získava duše, je múdry.“ Ján Krstiteľ prišiel nie ako svetlo, ale aby svedčil o svetle.

To znamená, že nebol zdroj, ale ukazovateľ.

A možno presne to je tvoja úloha.

Možno si ten, kto:

- niekoho pozve do zboru
- niekomu povie jednoduché svedectvo
- niekomu dá nádej v ťažkej chvíli.

A možno sa ti to zdá málo. No pravda je, že bez tohto hlasu by sa Naaman nikdy nevydal správnym smerom. Bez malých začiatkov niet veľkých zázrakov.

2. HLAS – sluha Elizea, ktorý odovzdal posolstvo

(2. Kráľov 5:10)

Keď Naaman prichádza k prorokovi Elizeovi, očakáva niečo veľké. Predstavuje si dramatickú scénu – prorok vyjde, pomodlí sa, dotkne sa ho, urobí niečo výnimočné. No nič také sa nestane.

Elizeus ani nevyjde, ale pošle sluhu. A tento sluha urobí niečo veľmi jednoduché – odovzdá posolstvo: „Chod' a umy sa sedemkrát v Jordáne...“ To je všetko. Bez vysvetľovania. Bez pridania vlastného názoru. Bez úprav. A práve tu je silná duchovná lekcija: Boh potrebuje ľudí, ktorí nepovedia to, čo si myslia, ale to, čo im Boh zveril. Apoštol Pavol píše, že sme „správcovia Božích tajomstiev“. A Timotejovi hovorí: „Hlásaj slovo.“ Nie svoje myšlienky, nie populárne názory, nie to, čo sa ľuďom páči, ale Slovo. Sluha mohol povedať: „To je trochu drsné povedať, možno by som to mal povedať jemnejšie, možno to upravím...“ Ale neurobil to. A výsledok? Naaman sa síce najprv nahneval, ale práve toto jednoduché slovo ho dovedlo k uzdraveniu.

Niekedy je naša úloha:

- povedať pravdu
- zostať verný tomu, čo Boh povedal aj keď to nie je populárne.

Poslušnosť je dôležitejšia než reakcia ľudí. Boh nežiada, aby sme boli úspešní podľa sveta. Žiada, aby sme boli verní Jemu.

3. HLAS – služobníci, ktorí povzbudili k poslušnosti

(2. Kráľov 5:13)

Naaman reaguje hnevom. Je sklamaný, lebo jeho predstavy sa nenaplnili. Očakával niečo veľké – dostal niečo jednoduché. Chce odísť a práve v tejto chvíli vstupuje tretí hlas – jeho služobníci.

Prichádzajú k nemu s úctou: „*Moj Otče...*“
Nepokarhajú ho, neponížia ho, nezvýšia hlas, ale láskavo ho vedú k poslušnosti:

„*Keby ti prorok prikázal niečo veľké, neurobil by si to? O čo skôr teda, keď povedal: Umy sa a budeš čistý.*“

To je nádherný obraz. Boh používa ľudí, ktorí nás podržia v momente, keď chceme odísť.

List Židom 3:13 hovorí: „*Napomínajte sa každý deň.*“
Kazateľ 4:9 píše: „*Lepšie dvom ako jednému.*“

Každý z nás potrebuje niekoho, kto povie:

- „Nevzdávaj to.“
- „Vydrž ešte.“
- „Urob, čo Boh povedal.“

Koľko zázrakov sa nikdy nestalo len preto, že ľudia odišli a vzdali sa svojho zázraku? A práve dnes Boh hovorí: Bud' tým hlasom pre niekoho iného. Možno máš niekoho vedľa seba, kto je sklamaný, unavený, nahnevaný. A tvoje slová môžu rozhodnúť, či odíde, alebo zostane a zažije Boží zásah.

**Boh robí veľké veci
skrze malé, verné kroky
obyčajných ľudí.**

ZÁVER

Tri hlasy. Tri rôzne služby.

- Dievčina ukázala smer.
- Sluha proroka odovzdal pravdu.
- Služobníci pomohli vytrvať v poslušnosti.

Nikto z nich neurobil zázrak, ale bez nich by sa zázrak nikdy nestal. To je veľká pravda pre nás:

Boh robí veľké veci skrze malé, verné kroky obyčajných ľudí.

Prorok Zachariáš 4:10 hovorí: „*Neopovrhujte dňom malých začiatkov.*“ Možno sa ti zdá, že to, čo robíš, je malé. Možno si myslíš, že tvoj hlas nie je dôležitý. No Boh vidí veci inak. A možno práve tvoj hlas je ten, ktorý niekoho privedie:

- na správnu cestu
- k pravde
- k poslušnosti
- a nakoniec k zázraku.

Branislav Zima

VÝZVA NA ZAMYSLLENIE

Počúvam Boží hlas aj vtedy, keď prichádza cez obyčajných ľudí?

Som verný v tom, čo mi Boh zveril povedať?

Som hlasom povzbudenia pre druhých?

MODLITEBNÉ CIELE

Pane, otvor moje uši, aby som rozpoznal Tvoj hlas aj cez jednoduchých ľudí. Daj mi vernosť, aby som hovoril to, čo mi zveríš – nič viac, nič menej. Urob ma hlasom povzbudenia pre tých, ktorí sú na okraji síl a vzdania sa.

Moja cesta k Bohu

„Bez Boha blúdil som ja svetom sám a sám, bez plnej radosti žil iba v tmách, však raz na výzvu Božiu vrátil som sa hneď z cesty tej širokej ku krížu späť,“ hovorí duchovná pieseň, ktorá opisuje ako moju cestu, tak, verím, cestu mnohých, ktorí sme vyšli z Egyptu - sveta k Bohu.

Pochádzam z rodiny, ktorá, ako aj mnohé iné, chodila občas do kostola, zvlášť na sviatky, a bol som pokrstený ako malé dieťa. Verím, že tak ako iní rodičia, aj moji rodičia chceli a chcú pre svoje dieťa to najlepšie. Odmalička som žil život naplno, venoval som sa mnohým športom a záľubám a vždy som sa snažil, aby čokoľvek robím, robil som čo najlepšie a venoval sa tomu naplno. Ako pribúdali roky môjho života, prichádzala aj dospelosť a s ňou rozhodnutia, ktoré išli ruka v ruku s okolnosťami, v ktorých som sa nachádzal.

Po základnej škole som sa rozhodol ísť na strednú školu na Slovensko. Bol to zaujímavý, ale aj náročný čas môjho života, pretože som bol odlúčený od rodiny asi na dva mesiace a iba na sviatky prichádzal domov. Odmalička mňa a môjho brata Miroslava starká učila, aby sme sa modlili a nehrešili. Ona je sestra v Kristovi a bola jediná z našej rodiny, ktorá bola pokrstená na meno Ježiš. Vždy som veril, že na tomto svete je niekto, kto je nad tým všetkým a že niekto všetko riadi. Avšak netušil som, že Boh je živý Boh a že Ho môžem zažívať tak blízko.

Mal som mnohých kamarátov a zaoberal som sa všetkým, čím sa zaoberajú mladí ľudia. Pil som a chodil som najprv iba po okolí, ale potom čoraz viac aj do iných miest a krajín na rôzne akcie, kempy a podobne. Hľadal som šťastie v týchto veciach, v peniazoch, motorkách, adrenalíne, ba aj v ľuďoch, a nachádzal som ho všade, ale iba na chvíľu. Cítil som v sebe, že tam nepatrím. Strácal som chuť ku všetkému, celkovo k takému životu, a začal som sa uzatvárať do seba.

Aj keď som bol v spoločnosti kamarátov a kamarátok, pýtali sa ma, prečo som ticho a nič nehovorím, ale ja som sa pýtal, prečo oni toľko rozprávajú. Nemal som rád ľudí, strácal som chuť na spoločenstvo s nimi, pozeral som zvláštne seriály o zvláštnych ľuďoch a jediné, čo mi prinášalo radosť a vôľu žiť, bolo vtedajšie dievča, s ktorým som bol, a biznis, ktorému som sa neustále venoval. Boli to dve veci, ktoré ma držali nad vodou.

Všetok čas som venoval biznisu a všetko, čo zostalo, som venoval vzťahu. Ale po určitom čase som prišiel aj o jedno, aj o druhé. A to bolo najťažšie obdobie môjho života. Život nemal žiadny smer ani zmysel. Dni plynuli od rána do večera, potuloval som sa kade-tade, trávil čas a oddával sa všetkému zlu, ktorému som sa predtým aspoň trochu vyhýbal. Nezáležalo mi na svojom živote a nebral som ohľad na rozhodnutia, ktoré robím. Pohádal som sa s rodičmi kvôli maličkostiam a pamätám si, že aj Štedrý večer som strávil kdesi pri alkohole s kamarátmi a nie doma s rodinou pri večeri. Zlo, nebezpečenstvo a márnosť sa iba stupňovali a cítil som sa zle. Bol som prázdny, nespokojný a nebolo už nič, čo by ma potešilo. Nevedel som sa z toho dostať.

Predstavte si človeka v mori, ktorý je ďaleko od pobrežia. Pláva, ale už nevládze. Vlny ho nesú a on už nemá silu bojovať, vzdáva sa. Avšak potom jedna veľká ruka chyť človeka, vytiahne ho z mora a položí ho na pevné a bezpečné pobrežie. Tou rukou bol môj Boh a tým človekom v mori som bol ja.

Bol som v spoločnosti dievčat a alkoholu, keď mi jedna sestra z hložianskeho zboru zavolała a pozvala ma na evanjelizačné bohoslužby. Cítil som sa zvláštne, ale povedal som si, že pôjdem, aby som si uctil pozvanie, a myslel som si, že starká bude mať radosť. Prišiel som a sadol som si na prvú stoličku od konca, aby som mohol odísť, ak by sa mi niečo nepozdávalo.

Počúval som kazateľa a všetko, čo hovoril, mi dávalo zmysel. Bol som veľmi dojatý a do môjho života zasvietilo svetlo nádeje, aj keď som všetkému nerozumel a niektoré veci mi boli zvláštne. Reakcie ľudí okolo mňa na to, že chodím do zboru boli rôzne, ale nebral som na to ohľad.

Evanjelizácie trvali tri večery, ja som bol na dvoch. Po nich som ešte hneď nezačal pravidelne chodiť na bohoslužby, ale po určitom čase Pán poslal do môjho života dve sestry, ktoré ma volali, či sa chcem rozprávať o Bohu. Jedna z nich je dnes moja manželka. Bolo mi to zvláštne, ale chcel som počúvať, zaujímalo ma to.

Postupne sa to prehlbovalo. Moje srdce a myseľ boli zmätené, ale prijímali Božie pôsobenie a rodila sa viera. Začal som chodiť do Božieho domu a počúvať kázne. Veľmi ma zaujímali a celý môj deň sa točil okolo toho, kedy budú bohoslužby a čo bude hovorené. Začala vo mne rásť viera a Pán ma oslobodzovať od starého života a nesprávnych skutkov. Všetci okolo mňa, ba aj ja sám, sme boli prekvapení, čo sa so mnou deje. Pán ma začal meniť, čistiť a umývať od každej nepravosti.

Rástla vo mne viera aj duchovná smelosť. Pamätám si, že ma zosmiešňovali aj tí, ktorí mi boli dovtedy najbližší, ale nebral som na to ohľad. Nedal som si toto vziať. Pamätám si, že počas jarmoku, ktorý býva práve v ulici, kde je zbor, som si zobral Bibliu do ruky a išiel som s ňou pomedzi všetkých ľudí do domu Božieho. Keď bratia hovorili Slovo, niekoľkokrát ma oslovili ako „priateľ“, ale ja som už nechcel byť iba priateľ, ale brat v Kristovi. Prišla aj rozpomienka a ja ako nepokrstený som sa jej nezúčastnil. Viem, že bolo hovorené, že kto neberie chlieb a víno, nemá života v sebe. Cítil som sa zle a chcel som sa aj ja zúčastniť na svätých veciach.

**Iba v Bohu je nádej na novú zem,
nový Jeruzalem a večnosť
s Bohom.**

Pretože ma mnohí zosmiešňovali a opovrhovali tým, že chodím do Božieho domu, túžil som po tom, aby ma Pán naplnil Svätým Duchom, lebo tým už nemôže nikto opovrhovať – to robí Boh, kým vodou krstí človek. No nedostávalo sa mi toho tak, ako som si predstavoval.

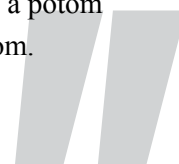
Chcel som sa dať pokrstiť na meno Ježiš, ale vždy mi niečo bránilo postaviť sa a požiadať o krst. Raz, keď som sa vracal z bohoslužby domov, som si sľúbil, že na ďalšej službe požiadam o krst. Keď som tam prišiel, nebola tam ani moja starká, ani sestry, ktoré mi svedčili a privádzali ma k Bohu. Verím, že ma tým Pán skúšal, či som pripravený nasledovať Ho aj sám. Nabral som odvahu, požiadal som o krst na meno Ježiš a nasledujúci víkend, na kempe, som bol druhý večer naplnený Svätým Duchom a o pár dní nato pokrstený vo vode na meno Ježiš. Takže krst Svätým Duchom prišiel až po tom, čo som ja urobil krok viery a požiadal o krst.

Som vdáchný Bohu za pečať viery a za všetky dary, ktoré mi zo svojej milosti dal a dáva dodnes. Predovšetkým za milosť a odpustenie hriechov, ale aj za manželku a deti. Moja manželka spolu so sestrou Jasnou boli použité na to, aby som spoznal Pána. Stal som sa bratom v Kristovi a domácim Božím, už nie zblúdenou ovcou, ale synom a dedičom Kráľovstva Božieho.

Ani neviem, čo viac by si človek mohol priať, lebo všetko ostatné je márnosť a prach, ako nás učí Slovo. Iba v Bohu je nádej na novú zem, nový Jeruzalem a večnosť s Bohom. Nič z toho nie je mojou zásluhou, múdrosťou ani schopnosťou, ale Božou milosťou.

Prajem každému človeku, aby sa zmieril so živým Bohom, ktorý je pripravený meniť životy ľudí. Slovo nás učí, že neprišiel súdiť svet, ale aby svet skrze Neho bol zachránený. Učinil to dokonalým dielom na dreve kríža Golgoty, kde obmyl každý hriech a dokončil dielo spasenia pre každého človeka.

Prajem a odporúčam každému zmierenie sa so živým Bohom a požehnaný život už tu na zemi, a potom večnosť, na ktorú sa tešíme s naším Pánom.

Martin Greksa

Jeho ranami sme uzdravení...

MKaždý z nás má nejaké osobné skúsenosti s Pánom. V Božom slove nám Boh jasne hovorí, že sme Jeho ranami uzdravení. Ale či je to naozaj tak? Moja skúsenosť s Pánom a to, čím som prešla, čo bolo dopustené na moje telo, bolo veľmi bolestivé. Dokonca sa v mojom srdci objavila aj pochybnosť, ale Boh zostal verný svojmu slovu.

Nachádzala som sa na službách, keď na moje telo prišla obrovská bolesť žalúdka. Tupá bolesť prenikala až do chrbta, na mojej tvári boli kvapky potu a ja som ani netušila, čo sa deje v mojom tele. Mala som dojem, že je to posledný dych v mojom živote. Bol to akútny zápal pankreasu. Keby som mala porovnať túto bolesť s nejakou predošlou skúsenosťou, bola trikrát väčšia ako bolesť pri pôrode. To sú bolesti na nevydržanie. Táto bolesť sa objavila trikrát v mojom živote, až som nakoniec bola hospitalizovaná a lekári mi povedali, že 80 % ľudí v takom stave zomiera. Ale ja ďakujem Pánovi, že som zostala nažive.

Keď som bola hospitalizovaná, bolesti boli veľké, žiadne lieky nepomáhali, ale moja myseľ bola sústredená na Pána a skúmala som samu seba, či som všetko spravila pre Boha. EKG aj pulz sa strácali, ale moja myseľ bola zameraná na Pána. Verím, že každý, kto cíti, že sa jeho život končí, myslí len na to, či sa dostatočne páčil Bohu, kým bol tu na zemi. V tých veľkých bolestiach sa mi podarilo osloviť jednu sestru a poprosiť ju, aby sa cirkev modlila. Kým sa cirkev modlila, prijali ma na oddelenie a lekári sa zhodli, že mi odstránia žľčník.

Aj keď v ňom nevideli žiadny kamienok, predpokladali, že práve on spôsobil zápal pankreasu. Bolo mi oznámené, že potom by už nemal byť žiadny problém s pankreasom. Avšak po operácii som znovu dostala zápal, nielen pankreasu, ale aj pečene. Veľmi mi klesol vápnik, museli ma znovu hospitalizovať a zistili ešte väčší zápal pankreasu. Po celý ten čas sa cirkev modlila.

Lekári sa zhodli, že urobia ešte jednu analýzu a ak výsledok bude zlý, budú ma znovu operovať. Všetko, čo som prežívala, sa zdalo veľmi ťažké, ale Pán mi dal nadprirodzený pokoj. Rozhodla som sa, že sa Mu úplne odovzdám, kým sa nachádzam v takom stave, keď sama neviem, čo ma čaká. Pankreas je orgán, ktorý je veľmi dôležitý pre náš život, preto som sa rozhodla, že budem úplne veriť Pánovi a tomu, čo mi povedal cez svoje Slovo – že sme uzdravení Jeho ranami (Izaiáš 53:5).

Diabol sa snažil siať negatívne veci do mojej mysle, ale výber bol na mne, či budem veriť, alebo pochybovať. Rozhodla som sa veriť. Kolegyňa, ktorá mala zápal pankreasu s trochu vyššími hodnotami než ja, skončila na intenzívnej starostlivosti a 50 % pankreasu jej zněkrotizovalo. Lekári povedali, že keď sa zápal pankreasu opakuje častejšie, býva silnejší a pribúdajú následky.

Ale Pán spravil zázrak – môj pankreas zostal úplne zdravý a bez poškodenia. Bolo mi povedané, že nebudem smieť jesť mnohé veci, iba špeciálnu stravu, a že alkohol sa už nesmie dostať do mojich úst.

Či je to naozaj tak?

Ale ja som lekárom svedčila, že som kresťanka a že o dva týždne máme rozpomienku, ktorej sa určite zúčastním a vezmem si chlieb a víno, lebo v tom je život. A ako som sa rozhodla, tak som aj urobila.

Ďakujem Pánovi, že som takto verila Jeho slovu a Boh ma zachoval nažive. Ešte jeden zázrak, ktorý Pán urobil, bol ten, že mi lekári na poslednej kontrole povedali, že môžem jesť všetko. Tiež povedali, že asi nikdy nezistia, prečo som mala taký problém s pankreasom. Bratia a sestry, týmto svedectvom chcem posilniť vašu vieru, ale aj svoju, lebo Pán je verný. Ak niečo povedal, to aj splní. Sme uzdravení Jeho ranami, aj keď niekedy musíme prejsť skúškou, vedzme však, že na konci každej skúšky sa Pán oslávi.

Buďme statoční a verní nášmu Pánovi, kým nepríde pre nás. Boh nedopustí viac, ako môžeme zniesť, a vedzme, že z každej skúšky vyjdeme čistejší a silnejší. Boh je verný v každom svojom slove! Rozhodnime sa veriť len Jemu, nie sebe, nie bolesti ani skúške, ktorá nás postihne. Ako som povedala na začiatku — je to naozaj tak, že sme uzdravení Jeho ranami? Áno. Je to AMEN. Boh je verný. On je vládca nad našimi životmi a jedine On má právo skúšať našu vieru. A my máme právo modliť sa a veriť, že sa stane podľa Jeho vôle (Matúš 18:19).

Nech Mu je každá česť a sláva.
Boh je verný!

Jasna Balcová

Osobný vzrast vie byť bolestivý

„No nielen to, ale sa chválime aj súženiami, lebo vieme, že súženie vedie k vytrvalosti.“

Rimanom 5:3

Mnohé veci v živote sa nám javia ako proaktívne. Volíme si v živote. Vyberáme si životnú cestu, povolanie, smer, zámer. Zdá sa nám, že mnohé veci si môžeme vybrať, mnohé nie. Napríklad nemôžeme si vybrať farbu očí, miesto, kde sme sa narodili a podobné. A verím, že istotne nikto, keď by mohol, by si nevolil hocikaké súženie v živote. Mnohé veci môžeme kontrolovať a mnohé nie. To, čo istotne nemôžem kontrolovať je to, čo sa mi stáva, ale môžem kontrolovať, aká bude moja reakcia na to, čo sa mi stáva.

Pavol hovorí, že súženie vedie k vytrvalosti, vlastne k rastu. Ak chceme rásť, musíme vedieť, že je to proces, v ktorom človek prechádza tlakom, neistotou a často bolesťou. No práve tieto ťažké momenty nám dávajú príležitosť, aby sme formovali charakter, prehĺbili vieru a priblížili nás k zrelosti.

1. Súženie nás formuje

Bolesť odhaľuje, kto naozaj sme. Vtedy každé namáhavé pretvarovanie nedáva zmysel. Keď prichádzajú súženia, opúšťame povrchnosť a učíme sa dôverovať Bohu hlbšie. To nás vedie k vytrvalosti. Napríklad človek, ktorý stratí prácu, môže prežiť strach a neistotu. No práve v tomto období sa učí pokore, trpezlivosti v očakávaní na Boha a hľadaniu nového smeru, ktorý by inak neobjavil.

2. Bremeno nás učí dôvere

Ako rastieme v živote, tak sa zdá, že bremeno života vie byť čoraz ťažšie. Keď nesieme ťažké bremená, uvedomujeme si, že ich nedokážeme niesť sami. To nás vedie k dôvere v Boha. Žalm 55:23 hovorí, aby sme každú starosť uvrhli na Hospodina, lebo On sa postará. Napríklad matka, ktorá sa stará o choré dieťa, prežíva vyčerpanie a obavy. No práve v tejto slabosti nachádza silu v modlitbe a dôvere, že Boh ju nesie, aj keď ona už nevládze.

3. Skúšky nás vedú k zrelosti

Bez skúšok by sme zostali duchovne nezrelí. Rast prichádza vtedy, keď prejdeme ohňom a vyjdeme z neho silnejší. Slovo Božie hovorí, že pôjdeme aj cez oheň. Jakob 1:2-3 hovorí, aby sme považovali za veľkú radosť, keď upadneme do rozličných skúšok, lebo skúška našej viery pôsobí vytrvalosť. Možno sme prešli sklamaním vo vzťahu, to nás môže naozaj zlomiť. Našou vierou môžeme sa naučiť lepšie rozlišovať, odpúšťať a budovať zdravšie vzťahy.

Osobný vzrast vie byť bolestivý, pretože nás poháňa k zmene. Znamená to opustiť staré spôsoby myslenia a vstúpiť vierou do neznáma. Práve v tejto bolesti sa rodí sila, múdrosť a hlbšia viera. Bremeno, ktoré dnes nesieme, môže byť nástrojom, ktorým Boh v nás buduje vzrast a pripravuje na niečo väčšie.

Dávid Mamojka

Vzrast je proces, v ktorom človek prechádza tlakom, neistotou a často bolesťou.

Múdrost pokory

„Slová Agúra, syna Jakeho, z rodu Massa. Takto hovorí muž Itielovi, Itielovi a Ukalovi. Je isté, že som nerozumnejší než obyčajný človek a nemám rozumnosti iných ľudí. Ani som sa nenaučil múdrosti, ale známosť Najsvätejšieho znám. Kto vystúpil hore na nebesia i sostúpil? Kto sobral vietor do svojich hrstí? Kto sviazal vody do rúcha? Kto postavil všetky končiny zeme? Čo je jeho meno? A čo meno jeho syna, keď vieš? Každá reč Božia je čistá jako zlato, prečistené v ohni. On je štítom tým, ktorý sa utiekajú k nemu. Nepridaj k jeho slovám, aby ťa neskáral, a bol by si postihnutý v lži.“

Príslovia 30:1-6

Dnes sa zamýšľame nad tým, čo hovorí kniha Prísloví o pýche a pokore. Som si istý, že všetci sme už videli deštruktívnu povahu pýchy v životoch iných a, ak sme si úprimní, aj v našich vlastných životoch. A som si istý, že sme tiež videli prítlačlivú krásu pokory v životoch iných a dúfajme, že mocou Ducha Svätého aj v našich vlastných životoch. A tak dúfam, že prideme s túžbou všimnúť si, čo nám dnes Boh hovorí o nebezpečenstvách pýchy a múdrosti pokory. Ale skôr, ako sa k tomu dostaneme, chceme sa uistiť, že najprv chápeme, o čom vôbec hovoríme, keď hovoríme o „pokore“ a o „pýche“. Čo tieto slová vôbec znamenajú?

Jedno z hlavných slov pre „pýchu“ v Biblii má základný význam byť povýšený. Pyšný človek si myslí, že je alebo sa snaží byť nad ostatnými v tej či onej forme. Ďalšie slovo, ktoré dnes uvidíme v našich úryvkoch, je „arogancia“ a toto slovo označuje niekoho,

kto si o sebe príliš veľa myslí. Nemyslí na ostatných a nemyslí si, že sa na neho vzťahujú Božie zákony. „Pyšný“, ďalšie slovo, ktoré dnes uvidíme, označuje pocit byť nad ostatnými, ako aj neochotu učiť sa od Boha alebo iných ľudí. Tieto slová spolu poukazujú na niekoho, kto si o sebe myslí príliš vysoko a predstavuje si, že je v oddelenej triede od ostatných ľudí a dokonca aj od samotného Boha.

A „pokora“ je opakom tohto. Slovo pre pokoru súvisí s nízkosťou, dokonca aj v zmysle utrpenia, podobne ako by sme mohli použiť frázu „ponížený“. Nieкто, kto je pokorný, sa nesnaží byť nad ostatnými. Vie, že je nízky – najmä v porovnaní s Bohom. Vie, že je núdzny a závislý od Boha a iných. Ďalšie slovo pre „pokoru“ je tiež spojené s myšlienkou skromnosti, pokiaľ ide o nechť na seba pútať veľa pozornosti.

Takže pyšný človek chce byť vysoko, nad ostatnými, nepotrebuje Boha. Pokorný človek vie, že existuje len jedna Osoba, ktorá si zaslúži byť vysoká a povýšená, a preto je spokojný s tým, že je nízky, bez povšimnutia a v núdzi. A tak, s týmito základnými myšlienkami v mysli, obráťme sa na tieto tri pravdy, ktoré nás Príslovia učia o pokore a pýche.

1. Pýcha je typická pre bláznov, posmievačov a bezbožných

Prvou pravdou je, že pýcha je typická alebo spojená s bláznami, posmievačmi a bezbožnými. Spojenie s bláznami vidíme v Prísloviach 30:32: „Ak si sa dopustil bláznovstva povyšujúc sa...“

Povyšovanie sa nad ostatných je to, čo robia blázni. Určite to robia posmievači podľa 21:24: „*Pyšný človek nadutý, ktorého meno je posmievač, robí všetko v drzej pýche.*“ A nakoniec, 21:4 spája povýšenosť a pýchu so zlomyseľnosťou a hriechom: „*Vysokosť očí a nadutá širokosť srdca jako i gazdovanie bezbožných je hriech.*“

Takže hneď od začiatku nás Príslovia nenechávajú v pomykove o pýche a povýšenectve. Je to hriech a je doménou bláznov, posmievačov a zlých ľudí. Z Biblie sme sa dozvedeli, čo sa stane ľuďom, ktorí si vyberú hlúposť, posmievanie sa a zlo. Budú čeliť Božiemu súdu. A to nás privádza k našej druhej pravde dnes:

2. Boh nenávidí pýchu a potrestá ju

A opäť, Príslovia v tomto spise nešetria slovami. „*Ohavnosťou je Hospodinovi každý vysokomyselného srdca; keby si hneď vzal pomoc na pomoc, nebude bez trestu.*“ (Príslovia 16:5)

V Prísloviach, teda v Biblii, sme počuli slovo „ohavnosť“. Opisuje niečo urážlivé a odporné. Takto vyzerá pyšné srdce pre Boha. Je pre Neho mimoriadne urážlivé. A nie je ťažké si predstaviť prečo. Boh je jediný povýšený.

Stvoril nás na svoj obraz, nie aby sme s Ním súťažili, ale aby sme Ho odrážali a prinášali Mu slávu. Ako povedal v Izaiášovi 48:11: „*Pre seba, pre seba to učiním, lebo jako by mohlo byť poškrvnené moje meno?! A svojej slávy inému nedám.*“ A tak keď sa úbohí ľudia snažia povýšiť v pýche, Boh to nielen nenávidí, ale sa aj s tým vysporiada.

Na to poukazuje 16:18: „*Pred skrušením chodí pýcha a pred pádom povyšovanie sa ducha.*“ (Príslovia 16:18) Tento verš sa často parafrázuje ako „Pýcha predchádza pád“, ale vidíte, že je to v skutočnosti ešte drsnejšie. Pýcha predchádza záhuby. Človek, ktorý sa pyšne správa a kráča, či už si to uvedomuje, alebo nie, kráča do záhuby.

Ak si predstavíte pýchu alebo pyšnosť ako snahu pozdvihnúť sa, toto príslovie nám hovorí, že to nebude fungovať. Podobne ako v tej gréckej legende o dvoch mužoch, ktorí sa pokúsili vzlietnuť k slnku, Boh roztaví tie voskové krídla a pošle arogantného človeka do pádu a zhorenia. Ako hovorí 15:25: „*Hospodin búra dom pyšných, ale stráži hranice vdovy.*“ Boh bráni spravodlivých chudobných, ale sám aktívne koná proti pyšným.

Pokora v skutočnosti vedie k tomu, za čím sa pýcha usilovala.

Štyri ďalšie príslovie vyjadrujú ten istý princíp: „*Prijde pýcha, prijde i hanba; ale u skromných je múdrosť.*“ (Príslovie 11:2) „*Pred skrúšením povyšuje sa srdce človeka, a pred slávou ide pokora.*“ (Príslovie 18:12) Nasledujúci verš je obzvlášť dôležitý, pretože hovorí o pyšnom akte snahy zakryť svoj hriech. Nie je to práve tam, kde sa pýcha často prejavuje? A to najmä vtedy, keď niečo pokazíme a nechceme, aby to niekto vedel, pretože chceme, aby si o nás myslel dobre? Ale Príslovie 28:13 nám hovoria, že „*Tomu, kto prikrýva svoje prestúpenia, nepovedie sa šťastne; ale ten, kto vyzná a opustí, dojde milosrdenstva.*“ Cesta pýchy jednoducho nebude fungovať.

Posledný verš zhrňa celú túto druhú pravdu: „*Pýcha človeka ponížuje ho; ale ten, kto je poníženého ducha, dosiahne slávy.*“ (Príslovie 29:23) Snaha byť vysoko vás v skutočnosti poníži. Pýcha bude vždy neúspešným projektom, pretože sám Boh je osobne proti pyšným.

3. Pokora je v každom smere lepšia

To je tá naša druhá pravda. Ale som veľmi rád, že existuje aj tretia pravda, ktorá nám ukazuje cestu pokory. Tu zistíme, že pokora je v každom smere lepšia ako pýcha, pretože rovnako ako je Boh proti pyšným, tak je plný milosti a priazne k pokorným. Nie je to úžasné? Boh sa len tak nepozrie na pokorných a nehovorí: „No, vidíš, to je tvoje miesto.“ Nie, keď vidí človeka, ktorý pozná svoje miesto a pokoril sa pod Božou mocnou rukou, Boh sa k tomuto človeku prejaví v priazni, aby mu dal to, o čom vie, že si to nezaslúži. Je to milosť.

Týmto smerom nás nasmerovali posledné verše. Pozrite sa znova na 18:12: „*...ale pokora je pred slávou.*“ Tí, ktorí sa pokoria, ktorí poznajú svoje miesto, skutočne dostanú česť. Rovnako ako 29:23: „*Kto je pokorného ducha, dosiahne česť, slávu.*“ Ďalšie dve príslovie konkretizujú túto pravdu, že pokora je cestou k skutočnej veľkosti. „*Bázeň Hospodinova je kázňou múdrosti, a pred slávou ide pokora.*“ (Príslovie 15:33)

„*Odplatom pokory a bázne Hospodinovej je bohatstvo, sláva a život.*“ (Príslovie 22:4)

Boh rád prejavuje milosť, milosrdenstvo a dokonca aj česť tým, ktorí vedia, že si také veci nezaslúžia. Pokorní duchom určite nehľadajú svoju vlastnú česť. Vedia, kto je Boh, a preto aj vedia, kto sú oni. A presne takého človeka môže Boh poctiť, pretože nakoniec sa všetka česť vráti k Nemu. Ako hovorí 1. Samuelova 2:30: „*Tých, čo ctia mňa, poctím aj ja.*“

A tak vidíme, že pokora v skutočnosti vedie k tomu, za čím sa pýcha usilovala. Keď sa snažíme povýšiť seba, Boh nás poníži. Ale keď si zvolíme pokoru, Boh nás môže skutočne uctiť.

Pokora je v každom smere lepšia ako pýcha. Presne to nám hovoria posledné dve príslovie. „*Lepšie je byť pokorný a mať sluhu, ako sa hrať na veľkého a mať nedostatok chleba.*“ (Príslovie 12:9) Je lepšie byť pokorný, ale mať to, čo potrebuješ, ako byť pyšný a chudobný. A posledné príslovie ide ešte ďalej, keď hovorí: „*Lepšie je byť poníženého ducha s pokornými ako deliť korisť s pyšnými.*“ (Príslovie 16:19)

Pokora je taká cenná, že by bolo lepšie byť pokorný a chudobný ako pyšný a bohatý. A prečo? Pretože, ako sme videli, Boh sa stará o pokorných. Uctí si ich a postará sa o nich. Pokora je v každom smere lepšia. Zvoľme si múdrosť, ktorá pochádza zhora.

Jaroslav Andrášik

Príkaz alebo pozvanie?

Už celé mesiace sa v mojom duchu ozývajú tri príkazy. Ozývajú sa tak dlho, že sa spojili do jednej súdržnej myšlienky.

Prvý, Lev. 19:2 „*Hovor celej pospolitosti synov Izraela a povedz: Bud'te svätí, lebo ja, Hospodin, váš Boh, som svätý.*“

Druhý, Ján 15:4 „*Zostaňte vo mne a ja vo vás. Podobne ako ratolesť nemôže prinášať ovocie sama od seba, ak nezostane na viniči, tak ani vy, ak nezostanete vo mne.*“

Tretí, Matúš 6:14-15 „*Lebo ak vy odpustíte ľuďom ich previnenia, aj vám odpustí váš nebeský Otec. Ale ak vy neodpustíte ľuďom, ani vám váš nebeský Otec neodpustí vaše previnenia.*“

Kým držím tieto tri príkazy vo svojom ochotnom srdci, rozumiem jednej veci. Rozumiem tomu, že som ochotná no neschopná. Moje ochotné srdce zápasí s Bohom. Vo svojom zdravom vzťahu so živým Bohom zažívam zdravú mieru zápasenia. Kam teda odtiaľto pôjdem?

Mám tri príkazy: „Bud' svätý, zostávaj, odpúšťaj.“ Mám aj tri zlyhania. Zároveň mám ochotné srdce a zdravý zápas. Cez slané slzy vidím svojho Spasiteľa. Tam stojí, s rukami vystretými ku mne. A vo svojich rukách drží tie tri príkazy. Prijímam ich. (Pamätaj, moje ochotné srdce.) Potom ich čítam. Čítam ich ako pozvania. Sú to pozvania do intímnej dôvery, spoliehania sa, závislosti, odovzdanosti, odpočinku. Je to také jednoduché a teraz to vidím.

Tieto tri príkazy, ktoré Boh odo mňa vyžaduje, už dávno vie, že ich nedokážem splniť. Takže to, čo v skutočnosti robí, je, že ma pozýva k sebe. Volá ma vyššie.

Volá ma von z môjho tela. Volá ma von z mojich obmedzení. Volá ma na miesto, kam nemôžem ísť. Volá ma robiť to, čo nedokážem urobiť. A keď prijmem Jeho pozvanie, On urobí všetko! A všetka sláva bude patriť Jemu.

Volá ma ísť vyššie, než by som si kedy myslela, že môžem ísť. Toto je pozvanie byť s Ním a potom byť ako On. Teraz to vidím jasne, keď stojím s Ním, hľadím na Jeho svätosť a ona ma zaplavuje. Nosím ju ako rúcho slávy, ktoré Adam nosil na počiatku času, a ako rúcho svätých nosené po konci času. Keď sa spájam s Jeho životodarným Duchom, On prináša celé ovocie Svätého Ducha skrze mňa.

Keď stojím blízko Neho, zažívam Jeho odpustenie, ako prúdi zo mňa. V tomto zjavení sú všetky oči upreté na Ježiša. A vďaka Jeho milosti nie som sama ani porazená. Som priamo tam s Ním, ukrývam sa v Jeho víťazstve.

To všetko preto, že som prijala Jeho pozvania, keď som nedokázala naplniť Jeho príkazy.

Jennifer Tomášiková

Chránená Bohom

V jednej rodine sa narodilo dieťaťko, pre ktoré Pán mal veľké plány v živote, tak že už od samého začiatku zavádzalo satanovi. Útočil na jeho život na rôzne spôsoby.

Keď dieťa malo 5 dní, rodičia zistili, že má zápal pľúc. Lekári bojovali o jeho život v nemocnici, rodičia a cirkev bojovali na modlitbách doma, Pán ho držal vo svojich rukách a dieťa zvíťazilo boj.

O 7 mesiacov boj sa znovu zopakoval. Zápal pľúc znovu zasiahol dieťa a Pán Ježiš znovu dokázal svoju uzdraviteľskú moc a boj bol zvíťazený.

Asi po roku, dieťa zmizlo. Rodičia nevedeli, kde je dieťa. Pátrali po ňom, ale ho nenašli. Počuli, že sa na povale niečo hýbe. Tak zbadali, že sa dieťa vyšplhalo na povalu domu, na ktorej boli pootvárané otvory a keď by spadlo, zabilo by sa. Znovu Pánova ruka chránila dieťa a všetko sa dobre skončilo.

O 4 roky, dieťa skúšalo nový bicykel. Stala sa nehoda a dieťa si rozbilo hlavu na veľmi nešikovnom mieste a znovu išlo o život a smrť. Aj tentokrát sa Pán dokázal a pôsobil svojou mocou.

Neskoršie, dieťa znovu bolo v nemocnici na operácii. Pán bol aj tam prítomný so svojimi anjelmi, ktorí mu spievali do ucha pieseň: „Mocní anjeli, spievajte znovu mu chválu, pripojím sa vám, Ježiš je hodný...“

Dieťa rástlo, silnelo vo viere v Pánovi a po čase si založilo svoju rodinu. Boh ich žehnal, chránil a sprevádzal v živote. S manželom vstúpili do služby a Boh bol s nimi. Skúšky boli ešte väčšie ako predtým, ale oni každodenne prežívali Božiu prítomnosť a ochranu na každom kroku.

Cez takéto prežitia s Bohom, učíme sa spoliehať len na Boha, pretože sľúbil a to aj spĺňa, že nás nikdy neopustí ani nezanechá. Som vďačná Pánovi Ježišovi za všetko, čo koná v našich životoch a že nás chráni, že môžeme stále cítiť Jeho prítomnosť a že má každú situáciu pod kontrolou.

Izaiáš 58:8

„Vtedy vypukne tvoje svetlo jako ranná zora, a tvoje zdravie rýchle vypučí, a tvoja spravodlivosť pojde pred tebou, a sláva Hospodinova ťa uzavrie ako zadná stráž.“ Poddajme sa pod mocnú ochranu nášho Pána, pretože síce dopustí, neopustí. Stará sa o nás, chráni nás, miluje nás a pripravil nám krásnu budúcnosť s Ním. Prajem si, aby nás všetkých Božia mocná ruka sprevádzala na každom kroku!

Cez takéto prežitia s Bohom, učíme sa spoliehať len na Boha, pretože sľúbil a to aj spĺňa, že nás nikdy neopustí ani nezanechá.

Získaj

*Začiatok mája priniesol množstvo podujatí, ktoré obohatili najmä našu mládež, ale aj všetkých, ktorí sa rozhodli zúčastniť sa. O tom, ako všetko prebiehalo, sa dozvedáme priamo od hlavného hosťa, kazateľa Mike McGurka. Je toto jeho tretia návšteva a tohto roku bola zameraná najmä na prezentovanie jeho novej knihy *Získaj svoje mesto preloženej do srbčiny*.*

Do tohto mesiaca sme vstúpili s veľkým očakávaním, že Boh zjaví svoju moc – a presne to sa aj stalo! Prvomájového mládežníckeho kempu sa zúčastnilo mnoho mladých ľudí, ktorí znovu odovzdali svoje životy Pánovi. Boli povzbudení k objaveniu svojho poslania a zažili dary Ducha Svätého.

svoje mesto

Niektorí pocítili povolanie začať biblické štúdiá vo svojich školách a spoločenstvách. Mladí zotrvali pri oltári, keď hľadali Pána a túžili po hlbších úrovniach vo svojom osobnom vzťahu s Bohom. Prejavila sa silná Božia prítomnosť a zaznelo prorocké slovo o veciach, ktoré majú prísť na túto generáciu.

Na začiatku nasledovného týždňa sme s veľkou vierou vyšli do ulíc Nového Sadu. Bola to výnimočná verejná udalosť, počas ktorej boli stovky ľudí dotknutých Duchom Božím, keď sme šíрили evanjelium na uliciach, pozdvihovali svoj hlas v uctievaní, kládli ruky na chorých a modlili sa za mnohých, aby prijali Ducha Svätého. Ľudia boli uzdravovaní priamo na mieste! Zasiati sme mnoho semena!

Na konci týždňa sme to ukončili seminárom, čiže vyučovaním o prebudení a duchovnom boji, na ktorom bola zároveň predstavená moja nová kniha (originálny názov The Conquer City). Toto stretnutie nám poskytlo účinné biblické princípy, ako zasiahnúť naše mestá.

Vďační sme za všetko, čo Pán urobil počas môjho pobytu v Srbsku. Už nikdy nebudeme rovnakí a s veľkým očakávaním hľadáme na prítomnosť, veriac v mocné prebudenie a hojnú žatvu, ktorá bude vyliať v Srbsku!

Mike McGurk

Piesne vytvorené nie človekom

Je možné nimi vzdať chválu Bohu?

Umelá inteligencia (AI) už nie je len témou technologických magazínov či vedeckých konferencií – nachádza si cestu aj do sveta viery, umenia a chvál. V posledných rokoch sa objavuje nový fenomén: AI tvorba kresťanskej hudby. Ich cieľom nie je nahradiť ľudský dotyk, ale rozšíriť možnosti, ako môžeme oslavovať Boha prostredníctvom hudby. Vďaka umelej inteligencii dnes vznikajú nové melódie, texty i aranžmány, ktoré dokážu inšpirovať,

povzbudiť a osloviť aj tých, ktorí by sa na komponovanie inak neodvážili. Otvára sa priestor na spoluprácu človeka a technológie – hudobní talentovaní kresťania môžu využívať AI ako nástroj, nie ako náhradu tvorivosti.

V tomto čísle sa pozrieme na to, ako môže byť umelá inteligencia služobníkom, nie pánom umeleckého diela, a ako z nej možno urobiť spojenca vo chvále, ktorá nezaniká – chvále srdca, ducha i rozumu.

Vážení čitatelia, minulé tri odseky, ktoré ste práve prečítali neboli napísané ľudskou rukou, tvorivosťou, známosťou ani profesionalitou, ani jediné slovko v minulých troch odsekoch nenapísal človek, napísal ich počítač respektíve umelá inteligencia známa aj pod názvom AI. Umelá inteligencia sa každodenne čoraz viac zdokonaľuje a snaží sa „doplniť“ alebo úplne zameniť človeka vo viacerých profesiách a oblastiach už každodenného života. Nachádzame sa v úplne začiatkovej ére fungovania AI, a tak sme zaskočení s mnohými novými vecami, ktoré sú už v začiatkovej fáze pre mnohých z nás ťažko rozpoznateľné.

Oblasti ako fotografia, videá, texty, dizajn, web stránky, preklady, jazyky, a mnohé iné sa vo veľkej miere nahrádzajú prácou AI. Čoraz viac sa s AI stretávame aj v oblasti kresťanstva, či už v zostavovaní kresťanských textov, básní, kázni, detských videí alebo piesní. Na internete sa čoraz viac objavujú kresťanské piesne so silným, povzbudzujúcim textom, melódiou, ktorá jednoducho nadchýna a hlasmi, ktoré sa dotýkajú ľudských srdc. Mnohé z nich sú úplne umelé a vytvorené umelou inteligenciou, čo znamená, že dané texty piesní napísal počítač, melódiu vytvoril taktiež počítač, respektíve neživý tvor, hlasy, ktoré v tých piesňach počúvate nejestvujú v realite, lebo sú vytvorené umelou inteligenciou.

Moja otázka znie, je to dobré alebo zlé, spievať, počúvať a „chváliť Pána“ s takýmito piesňami? Je vôbec možné chváliť Boha piesňou, ktorá nie je vytvorená človekom? Vážení čitateľ, vchádzame do vážnej a nebezpečnej doby, keď budeme vedieť, či je niečo od Pána, iba ak budeme silne vedení Jeho Duchom, lebo kópie budú príliš dobré.

Na internete sa stretáme s novými piesňami s úplne vymyslenými textami a melódiou, pokým na druhej strane osobne poznám kresťanov, ktorí tvoria kresťanskú hudbu prostredníctvom umelej inteligencie tak, že vložia texty žalmov a častí z Biblie a vytvárajú piesne podobné srbským ľudovým piesňam, ktoré potom núkajú ľuďom, ktorí sa práve obrátili a na takýto spôsob im ponúkajú Božie Slovo a alternatívu, aby mohli počúvať hudbu, ktorá im je blízka, a predsa obsahom kresťanská. Sami pre seba musíme takýto prístup ohodnotiť, či je správny, alebo nie.

Hudba pôvodne bola utvorená na oslavu Boha v nebi, ľudstvo od stvorenia oslavovalo Boha slovami a piesňou. Nám najznámejší hudobník čie texty máme v Slove zanechané je Dávid, ktorý keď kráľovi Saulovi hral, zlý duchovia ho opúšťali. Ak by sme sa vhlbali do témy kresťanskej hudby, strany a strany by nestačili na to, aby sme všetko vystihli.

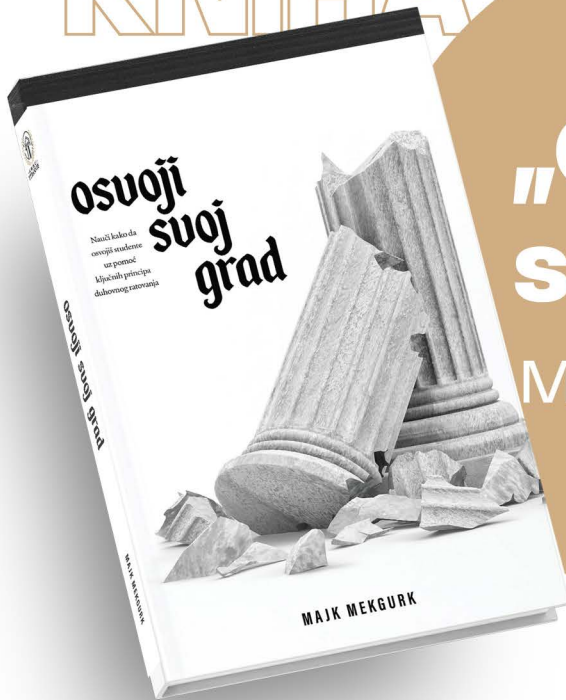
Osobne si myslím, že je ešte priskoro prinášať závery na túto tému, ale jedno je jasné – neživá bytosť, bez citu, mysle a emócií, nemôže vzdať Bohu chválu, nemôže sláviť Boha a milovať Ho celou svojou silou, myšliou a srdcom – Izaiáš 38:19: „Živý, živý *ta bude oslavovať ako ja dnes.*“ Iba stvorenie môže vzdať chválu Stvoriteľovi.

Dávid bol inšpirovaný Svätým Duchom, kým písal žalmy, celé Slovo Božie je vdýchnuté Bohom, je živé a účinné, stále meniace ľudské životy. Určite je silný rozdiel, či je pieseň nadchnutá Božím Duchom, alebo napísaná neživým strojom. Dávajme si pozor a snažme sa byť obozretnejší aj v tejto oblasti.

Anna Širková

**Iba stvorenie môže vzdať chválu
Stvoriteľovi.**

KNIHA

„Osvoji svoj grad“

Mike McGurk

Kniha „Osvoji svoj grad“ nás učí, ako získať svoje mesto a svoje okolie pre Krista prostredníctvom kľúčových princípov duchovného boja, spolu s množstvom praktických príkladov a duchovných princípov z autorových skúseností s evanjelizáciou študentských miest.

V Skutkoch apoštolov (19:9–10) vidíme, ako apoštol Pavol z Tarzu z jedného študentského mesta spustil vlnu prebudenia, ktorá zasiahla celú Áziu. Veríme, že Boh chce aj dnes urobiť to isté skrze nás.

1000,- din

Ak si želáte podporiť zduženie Manna

anketa

UDRUŽENJE ZA PROMOCIJU HRŠĆANSKIH VREDNOSTI
manna

objednajte si na adrese:
ZDRUŽENIE PRE PROPAGÁCIU
KREŠŤANSKÝCH HODNÔT „MANNA“
Kulpín 21472, Radnička 23, Srbsko
Tel/Fax: +381 21 22 86 988
e-mail: casopis.manna@gmail.com
web: www.manna.org.rs

